

1

4 septembrie

Dragă Jurnalule,
Azi o să se întâmple ceva îngrozitor.
Nu știu de ce am scris asta. E o nebunie.
N-am nici un motiv să fiu prost dispusă, ba chiar am
toate motivele să fiu fericită, dar....

Dar iată-mă aici, la 5.30 dimineața, trează și speriată. Continui să-mi spun că m-a zăpăcit diferența de fus orar între Franța și State, dar asta nu explică de ce mă simt atât de speriată. Atât de pierdută.

Alaltăieri, când mătușa Judith, Margaret și cu mine veneam cu mașina de la aeroport, am avut un sentiment atât de ciudat. Când am intrat pe strada noastră, mi-am spus dintr-odată: „Mami și tati ne așteaptă acasă.

Pun pariu că or să fie pe veranda din fața casei sau în living, uitându-se pe fereastră. Cred că le-a fost atât de dor de mine.”

Știu. Sună total aiurea.

Dar chiar și când am văzut casa și veranda goală, tot am crezut asta. Am urcat în fugă treptele și am apăsat pe clanță și am bătut în ușă. Iar când mătușa Judith a descuiat ușa, m-am năpustit înăuntru și am rămas în hol ascultând, așteptând s-o aud pe mami coborând scările sau pe tati strigând din living.

În acea clipă, mătușa Judith a dat drumul unei valize pe podea, cu un zgomot asurzitor, chiar în spațele meu, a scos un oftat adânc și a spus: „Suntem acasă.” Și Margaret a râs. Iar eu m-am simțit copleșită de cel mai îngrozitor sentiment pe care l-am avut vreodată. Niciodată nu m-am simțit atât de total și de cumplit pierdută.

Acasă. Sunt acasă. De ce sună asta ca o minciună?

M-am născut aici, în Fell's Church. Întotdeauna am locuit în casa asta. Iar asta e tot vechea mea cameră, cu urmele de ars pe dușumea de când Caroline și cu mine am încercat să fumăm pe furiș niște țigări în clasa a cincea și aproape ne-am sufocat. Mă uit pe fereastră și văd gutuiul mare în care s-au urcat Matt și băieții acum doi ani, apărând neinvitați la petrecerea în pijama de ziua mea. Țsta e patul meu, scaunul meu, comoda mea.

Dar în clipa asta totul mi se pare ciudat, ca și cum nu aici ar fi locul meu. Eu sunt cea care nu are ce căuta aici. Și cel mai rău e că simt că există un loc care e doar al meu, doar că nu-l pot găsi.

Ieri am fost prea obosită și am ratat prima zi de școală. Meredith a luat orarul pentru mine, dar n-am avut chef să vorbesc cu ea la telefon. Mătușa Judith le-a spus tuturor celor care au sunat că diferența de fus orar mă terminase și că dormeam, dar la cină s-a tot uitat la mine cu o privire ciudată.

Dar azi trebuie să mă văd cu ceilalți. Ar trebui să ne întâlnim cu toții în parcare înainte de ore. De-asta sunt oare speriată? Mi-e frică de ei?

Elena Gilbert se opri din scris. Se uită la ultimul rând din jurnal, apoi clătină din cap, cu stiloul în aer deasupra caietului mic cu coperti de catifea albastră. Apoi, cu un gest brusc, înălță capul și aruncă stiloul și caietul în bovindow, unde ricoșară inofensiv și aterizară pe bancheta cu perne de sub fereastră.

Era total ridicol.

De când îi era ei, Elena Gilbert, frică să se vadă cu oamenii? De când îi era ei frică de *ceva*? Se ridică în picioare și își băgă furioasă mâinile într-un chimono roșu de mătase. Nu aruncă nici o privire înspre oglinda venețiană bogat ornamentată de deasupra

comodei din lemn de cireș; știa ce ar vedea. Elena Gilbert, blondă, subțire și calmă, cea care impunea moda în liceul ei, elevă în ultimul an, fata pe care orice băiat o voia și în locul căreia orice fată voia să fie. Care în această clipă avea pe față o încruntare neobișnuită și buzele strânse.

O baie fierbinte și niște cafea, și o să mă calmez, se gândi ea. Ritualul spălatului și îmbrăcatului din fiecare dimineață era liniștitor, și ea îl prelungi, scotocind printre noile haine cumpărate de la Paris. În cele din urmă alege un tricou roz pal și o fustă pantalon foarte scurtă din in alb care o făceau să arate ca o înghețată de zmeură. Tocmai bună de mâncat, își spuse, și din oglindă o privi o fată cu un zâmbet tainic. Temerile ei de mai devreme dispăruseră, uitate.

— Elena! Unde ești? O să întârzii la școală!

Vocea ajunse până la ea de la parter.

Elena își mai trecu o dată peria prin părul mătăsos și și-l prinse la spate cu o panglică roz aprins. Apoi își luă rucsacul și coborî scările.

În bucătărie, Margaret, surioara ei de patru ani, mânca cereale la masă, iar mătușa Judith prăjea ceva pe plită. Mătușa Judith era genul de femeie care părea întotdeauna vag agitată; avea o față îngustă și plăcută, iar părul ei era deschis la culoare și zburlit, strâns neglijent. Elena o sărută pe obraz.

— Bună dimineața la toată lumea. Îmi pare rău că n-am timp pentru micul dejun.

— Dar, Elena, nu poți să pleci fără să mănânci ceva. Ai nevoie de proteine...

— O să iau o gogoasă pe drum, înainte de școală, spuse veselă Elena.

O sărută pe Margaret în creștet, pe părul cânepiu, și se întoarce către ușă.

— Dar, Elena...

— Și o să mă duc probabil acasă la Meredith sau Bonnie după școală, așa că nu mă așteptați cu masa. Pa!

— Elena...

Elena era deja la ușa de la intrare. O închise în urma ei, întrerupând protestele mătușii Judith, și păși pe veranda casei.

Și se opri.

Toate sentimentele deprimante din acea dimineață o copleșiră din nou. Neliniștea, teama. Și presimțirea că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

Maple Street era pustie. Casele victoriene înalte păreau ciudate și tăcute, ca și cum ar fi fost toate goale pe dinăuntru, la fel ca niște case de pe un platou de filmare părăsit. Păreau goale de *oameni*, dar pline de lucruri stranii care o urmăreau.

Asta era; cineva o urmărea. Cerul de deasupra nu era albastru, ci lăptos și opac, asemenea unui castron uriaș răsturnat cu gura în jos. Aerul era înăbușitor și Elena era convinsă că niște ochi erau ațintiți asupra ei.

Zări ceva întunecat printre ramurile bătrânului gutui din fața casei.

Era o cioară, stând la fel de nemișcată ca și frunzele pătate cu galben din jurul ei. Ai ei erau ochii care o priveau.

Încercă să-și spună că era ridicol, dar într-un fel *știa*. Era cea mai mare cioară pe care o văzuse vreodată, grasă și lucioasă, cu curcubeie strălucind în penele ei întunecate. Îi vedea limpede fiecare detaliu: ghearele negre lacome, ciocul ascuțit, ochiul negru care lucea.

Stătea complet nemișcată, încât putea foarte bine să fie o statuie de ceară a unei păsări. Dar în timp ce se uita la ea, Elena simți cum se înroșește, cum căldura o cuprinde în valuri, arzându-i obrazii și gâtul. Căci cioara... o privea. O privea în felul în care o priveau băieții atunci când purta costum de baie sau o bluză transparentă. Ca și cum o dezbrăca din ochi.

Înainte să-și dea seama ce face, își lăsă jos rucsacul și ridică o piatră din drum.

— Pleacă de-aici, spuse, și-și auzi vocea tremurând de furie. Pleacă! Du-te *de-aici!*

Și, rostind ultimul cuvânt, aruncă piatra.

Urmă o ploaie de frunze, însă cioara se înalță spre cer neatinsă. Aripile ei erau uriașe, și făceau zgomot cât pentru un stol întreg de ciori. Elena se ghemui, brusc panicată atunci când pasărea trecu chiar peste capul ei, iar pala de vânt stârnită de mișcarea aripilor îi ciufuli părul blond.

Dar cioara se înalță din nou și se roti în înalturi, o siluetă întunecată profilată pe cerul alb ca hârtia. Apoi, cu un croncănit răgușit, se îndepărtă în direcția pădurii.

Elena se îndreptă încet de spate, apoi se uită în jur, stânjenită. Nu-i venea să creadă că tocmai făcuse așa ceva. Dar acum că pasărea dispăruse, cerul părea la fel ca în fiecare zi. Un vânt ușor făcea frunzele să se miște, și Elena trase aer adânc în piept. În josul străzii, o ușă se deschise și mai mulți copii ieșiră afară, râzând.

Le zâmbi, apoi respiră din nou, un val de ușurare străbătând-o asemenea căldurii soarelui. Cum a putut să fie atât de proastă? Era o zi frumoasă, care promitea multe lucruri frumoase, și nimic rău nu avea să se întâmple.

Nimic rău nu avea să se întâmple — doar că ea o să întârzie la școală. Toată lumea o să stea s-o aștepte în parcare.

Dar poți să le spui că te-ai oprit să arunci cu o piatră într-un tip care trăgea cu ochiul, își spuse și aproape chicoti. Ei, *asta* le va da de gândit.

Fără să mai arunce o privire în spate la gutui, o porni cât putu de repede în josul străzii.

Cioara se năpusti prin frunzișul din vârful stejărilor uriaș și Stefan își înălță automat capul. Când văzu că era doar o pasăre, se relaxă. Ochii îi coborâră la forma albă și inertă pe care o ținea în mâini, și chipul i se crispă ușor a părere de rău. Nu avusese de gând să o omoare. Ar fi vânat ceva mai mare decât un iepure dacă ar fi știut cât de înfometat era. Dar, sigur, asta era chiar ceea ce îl speria: nu știa niciodată cât de mare avea să-i fie foamea, sau ce ar trebui să facă pentru a și-o satisface. Avea noroc că de data asta omorâse doar un iepure.

Rămase în picioare, lângă stejarii bătrâni, cu soarele filtrat printre frunze căzându-i pe părul ondulat. În jeanși și tricou, Stefan Salvatore arăta întocmai ca un elev obișnuit de liceu.

Dar nu era.

Venise să se hrănească în adâncul pădurii, acolo unde nimeni nu-l putea vedea. Acum își trecea cu grijă limba peste gingii și buze, să se asigure că nu mai rămăsese nici un strop de sânge pe ele. Nu voia să riște nimic. Mascarada asta era și așa suficient de greu de dus până la capăt.

Pentru o clipă se întrebă, din nou, dacă n-ar trebui pur și simplu să renunțe la tot. Poate că ar trebui să se întoarcă în Italia, înapoi în ascunzișul lui. Cum de se gândise că ar putea să trăiască din nou în lumină?

Dar se săturase de viața în umbră. Se săturase de întuneric și de lucrurile care viețuiau în el. Și în primul rând se săturase să fie singur.

Nu știa exact de ce alesese Fell's Church, din Virginia. După standardele lui, era un oraș tânăr; cele mai vechi clădiri fuseseră ridicate cu doar un secol și jumătate în urmă. Dar amintirile și stafiile Războiului Civil încă mai dăinuiau acolo, la fel de reale ca supermarketurile și magazinele cu fast-food.

Stefan aprecia respectul pentru trecut. Se gândi că poate ar ajunge să-i placă oamenii din Fell's Church. Și poate — *poate* — ar reuși să-și găsească un loc printre ei.

Desigur, niciodată n-o să fie acceptat cu totul. Gândul îi arcui buzele într-un zâmbet amar. Știa

prea bine că nu trebuia să spere *asta*. Nu va exista nicicând un loc căruia să-i aparțină pe de-a-ntregul, unde va putea să fie el însuși.

Doar dacă alegea să trăiască printre umbre...

Îndepărtă iute gândul. Renunțase la întuneric; lăsase umbrele în urmă. Ștergea din viața lui toți acei ani lungi și o lua de la capăt, astăzi.

Stefan își dădu seama că încă mai ținea în mâini iepurele. Îl așeză cu grijă jos, pe un pat de frunze arămii de stejar. Departe, mult prea departe pentru a fi deslușite de o ureche omenească, recunoscute zgomotele făcute de un vulpoi.

Haide, vino încoace, frate vânător, își spuse el trist. Micul dejun te-așteaptă.

Își aruncă pe un umăr jacheta și atunci observă cioara care îl tulburase mai devreme. Era tot cocotată în stejar și părea să-l privească. Era ceva în ne-regulă cu ea.

Vru să trimită spre ea un gând iscoditor, pentru a o cerceta, dar se opri. Adu-ți aminte de promisiunea făcută, își spuse. Nu folosești Puterile decât dacă este absolut necesar. Doar dacă nu ai altă soluție.

Mișcându-se aproape neauzit printre frunzele moarte și crenguțele uscate, se îndreptă către marginea pădurii. Acolo își lăsase mașina. Se uită o dată

înapoi și văzu că cioara părăsise copacul și coborâse pe iepure.

Era ceva sinistru în felul în care își întindea aripile peste trupul alb fără viață, ceva sinistru și triumfător. Stefan simți cum i se pune un nod în gât și vru să se întoarcă și să alunge pasărea. Dar și ea era la fel de îndreptățită să mănânce ca și vulpea, își spuse.

La fel ca și el.

Dacă avea să vadă din nou pasărea, o să-i isco-
dească mintea, hotărî el. Dar acum își luă privirea de
la cioară și grăbi pasul prin pădure, hotărât. Nu voia
să întârzie la liceul „Robert E. Lee”.